

[Stærmosé.]

at naar vi kommer ind paa disse Vurderinger, vil det kunne lade sig gøre at have noget mere Balance baade i Fremstillingen og i Bøddømmelsen af de Tal, som har Betydning for en Stillingtagen.

Den højtærede Minister nævnte, at vi ogsaa maatte være betænkelige ved forøgede Udgifter til Aldersrenten paa Grund af den ufordelagtige Forskydning mellem Aldersklasserne, som vi nu kan vente, og vente i stigende Grad i Løbet af de næste 15—20 Aar. Det er jo ogsaa klart, at hvis der ikke sker tekniske Fremskridt, hvis man ikke kan øge Arbejdsindsatsen, ja, saa vil Nationalindkomsten falde. Der er dog Grund til baade at haabe og at tro paa, at vi skal kunne foretage saadanne Omlægninger og kunne faa Del i saadanne tekniske Fremskridt, at vi kan bekæmpe en væsentlig Del af de uheldige Følger af den skæve Aldersfordeling, som vi nu kommer ind i. Der er ingen Grund til at gaa ud fra paa Forhaand, at vi vil komme til at ligge paa den nedadgaende Linie.

Men nu har den højtærede Minister henvist til disse Ting og henvist til Muligheden af, at vi kan komme ind i en nedadgaende Udvikling, og at vi skal regne med mindre Nationalindkomst, og hertil vil jeg gerne for vort Vedkommende sige, at vi gaar ikke med paa den Betragtning, at en nedadgaende Nationalindkomst kan bruges som Argument for at undlade at forbedre de gamles og Invalidernes Kaar. Det er givet, at med en nedadgaende Nationalindtægt maa der finde en Omfordeling Sted i endnu højere Grad, end vi i Øjeblikket gør det gennem vor sociale Lovgivning. Vi maa prøve paa at dele denne Nedgang med hinanden, saa den bliver rimelig. Men det forekommer mig, at de gamle og Invaliderne er dem, der mindst af alle kan taale en Nedgang i Levestandarden. Det forekommer mig, at den Nedgang, som kan følge af, at de produktive Aldersklasser bliver mindre i Forhold til den øvrige Befolkning, maa vi holde de gamle fri for. Nedgangen vil medføre, som sagt, endnu videre gaaende Omfordelinger gennem den sociale Lovgivning og paa andre Maader, men jeg vil gøre Indsigelse imod, at man skulde kunne benytte dette Forhold som et Argument for Forsigtighed med Hensyn til de Forbedringer, der er nødvendige for de gamle og for Invaliderne.

Jeg vil slutte med at ønske det Udvalg, som formodentlig bliver nedsat til Behandling af det Forslag, der nu er fremsat, en god Arbejdsperiode, og jeg vil haabe, at

der ud af dette Udvalgs Arbejde kommer et Resultat, der kan tjene til at faa et Lovforslag om en stor Forbedring af de gamles og Invalidernes Kaar til at gaa let gennem det høje Ting.

Norlev: Retsforbundet ser med største Sympati paa de Bestræbelser, der kan gøres for at sikre de gamle en god og sorgfri Alderdom, og vi vil gerne støtte de Bestræbelser alt det vi kan. I denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne udtale vor Anerkendelse af, at Spørgsmaalet er rejst ved det foreliggende Forslag; det er jo meget forstaaeligt, at Socialdemokratiet som det Parti, der repræsenterer Arbejderne, den Klasse, hvorfra de fleste gamle, der faar Aldersrente, vel nok kommer, fremsætter dette Forslag, ikke mindst nu forud for et Kommunevalg. Vi haaber, at det Udvalg, der nedsættes, vil naa et godt Resultat. Jeg vil især gerne anbefale at tænke paa Forslaget om et Hjælpeløshedstillæg for de gamle, formodentlig i Lighed med, hvad Invalidere kan faa. Jeg ved, der er gamle, som i høj Grad trænger til et saadant Hjælpeløshedstillæg, og jeg haaber, at man i Udvalget vil være opmærksom derpaa.

Som Præst kommer man meget i Forbindelse med gamle og har Lejlighed til at tænke over deres Stilling og faa et Indblik i hele deres Tilværelse, og de Erfaringer, jeg har gjort, har gjort mig betænkelig ved 60 Aars Grænsen som Grænse for Aldersrentenydere; det er nemlig ingen Lykketilværelse at blive sat paa Aldersrente, naar man er 60 Aar, navnlig naar man bor i Byerne, hvor der praktisk talt ikke er Mulighed for at finde noget at bestille. Vi Mennesker er da heldigvis saaledes indrettet, at skal vi have noget rigtigt ud af Tilværelsen, skal vi kunne virke, kunne udrette noget. Paa andre Omraader har vi 70 Aars Grænsen, og Jernbaneetaten har, saa vidt jeg husker, 67 Aars Grænsen. Jeg vilde ønske, det var muligt ogsaa at sætte Grænsen i Vejret for de gamle, det ønsker jeg ikke for at spare Penge, men for de gamles egen Skyld.

Jeg har meget tit truffet Mennesker, som naar de havde været haardt arbejdende, ikke var helt opslidt, naar de naaede Midten af 50erne, men alligevel var saa medtaget af deres strenge Slid, at de ikke rigtig kunde følge med mere. Her er et Omraade, hvor jeg vil appellere til dem, der repræsenterer Fagforeningerne i vort Land, for disse Mennesker har altid klaget over, at naar de naaede den Alder, hvor de ikke rigtig kunde følge med mere i Tempoet,